

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 455/2022-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej a zo sudcov Petra Molnára (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetiho v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa **Ing. Dušana Kuruca, správcu konkurznej podstaty úpadcu BBF BUILDING s. r. o. v konkurze**, Osloboditeľov 5, Humenné, IČO 36 156 876, zastúpeného advokátom JUDr. Matúšom Králikom, PhD., Moldavská cesta 10/B, Košice, proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č. k. 7 CoKr 9/2020-155 z 20. októbra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Ústavnému súdu bola 4. mája 2022 doručená ústavná sťažnosť sťažovateľa, doplnená podaním doručeným 5. mája 2022, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) uvedeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje zrušiť napadnutý rozsudok krajského súdu, rovnako navrhuje zrušiť rozsudok Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 Cbi 8/2016-117 z 26. novembra 2019 (ďalej len „rozsudok súdu prvej inštancie“), vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie, priznať finančné zadosťučinenie v sume 6 040 eur a nahradiť trovy konania.

2. Zo sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol žalobcom v konaní vedenom okresným súdom o zaplatenie sumy 400 952,37 eur s príslušenstvom. Okresný súd v uvedenej právnej veci rozhodol rozsudkom súdu prvej inštancie tak, že žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie sťažovateľ podal odvolanie, dôvodiac tým, že okresný súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, v dôsledku čoho súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň namietal, že odvolaním napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že potvrdil zamietavý výrok rozsudku súdu prvej inštancie, zmenil rozsudok vo výroku o trovách pred súdom prvej inštancie a trovy odvolacieho konania nepriznal žiadnej zo sporových strán.

4. Sťažovateľ napadol tento odvolací rozsudok dovolaním, ktoré odôvodnil tým, že mu nesprávnym procesným postupom bolo znemožnené, aby uskutočnil jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku z dôvodu arbitrárnych záverov súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu a nesprávnym právnym posúdením otázky majúcej vplyv na rozhodnutie, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku. V poradí druhý uvedený dôvod považoval za naplnený tak, že vo veci konajúce súdy nesprávne právne posúdili otázku udelenia súhlasu žalovaného s postúpením pohľadávky, pričom táto skutočnosť mala za následok, že žalovaný bol povinný uhradiť cenu diela sťažovateľovi, a nie spoločnosti [REDACTED]

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „dovolací súd“) uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol ako procesne neprípustné. K sťažovateľom uplatnenému dôvodu podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku uviedol, že krajský súd riadne odôvodnil svoje závery, vysporiadal sa s argumentáciou sťažovateľa, preto odôvodnenie rozsudku krajského súdu nemožno považovať za zjavne neodôvodnené ani arbitrárne. Pokiaľ ide o tzv. odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu podľa § 421 ods. 1 písm. a) Civilného sporového poriadku, dovolací súd k nastolenej právnej otázke uviedol, že predmetná námietka nebola v konaní dosiaľ uplatnená, je prostriedkom procesného útoku sťažovateľa, preto ju považoval za novotu, ktorá je v dovolacom konaní neprípustná, a preto ňu dovolací súd neprihliadol. Z uvedeného dôvodu nemohla zakladať ani sťažovateľom namietaný dôvod prípustnosti jeho dovolania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ svojou ústavnou sťažnosťou krajskému súdu vyčíta nesprávne a arbitrárne právne posúdenie veci, pričom ide o opakovanie argumentácie, ktorú uplatnil už v konaní pred všeobecnými súdmi. Ich podstata spočíva v nesprávnom vyhodnotení ne/platnosti zmluvy z dôvodu absencie súhlasu s prevodom pohľadávky, ktorá mala vplyv na výsledok konania. Na základe svojej argumentácie sťažovateľ dospieva k záveru o porušení svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je namietané porušenie základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ku ktorému malo dôjsť zo strany krajského súdu nedostatočným zistením skutkového stavu veci a následným nesprávnym a arbitrárnym právnym posúdením platnosti zmluvy v súvislosti s otázkou, či nedostatok súhlasu žalovaného s prevodom pohľadávky spôsobuje neplatnosť zmluvy o prevode pohľadávky. Námietky obsiahnuté v ústavnej sťažnosti smerujúce proti rozsudku krajského súdu sú v zásade totožné s uplatnenými dovolacími námietkami, ktorými sa zaoberal už najvyšší súd pri posudzovaní existencie namietaných väd na účely prípadného pripustenia dovolania.

III.1. K napadnutému rozsudku krajského súdu:

8. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu bol sťažovateľ oprávnený podať dovolanie, čo aj využil a predostrel svoju argumentáciu totožnú s obsahom ústavnej sťažnosti. Dovolanie predstavovalo účinný prostriedok, prostredníctvom ktorého následne najvyšší súd poskytoval ochranu základným právam i právam zaručeným medzinárodnými zmluvami, ktorých porušenie sťažovateľ namieta v ústavnej sťažnosti. Je tak naplnená ústavná podmienka na aktiváciu princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), ktorá ústavnému súdu odníma právomoc konať a rozhodovať o ochrane označených základných práv i práva podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd napadnutým rozsudkom krajského súdu (m. m. II. ÚS 158/2021).

9. Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K návrhu na zrušenie rozsudku prvej inštancie:

10. Sťažovateľ sa v petite ústavnej sťažnosti domáhal aj zrušenia rozsudku súdu prvej inštancie bez toho, aby sťažnosťou navrhol vysloviť aj porušenie svojich práv alebo slobôd týmto rozsudkom. Predpokladom uplatnenia právomoci ústavného súdu zrušiť rozhodnutie všeobecného súdu je vyslovenie porušenia základného práva alebo slobody takýmto rozhodnutím.

11. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd tento návrh sťažovateľa odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

12. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti ako celku sa ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v sťažnosti už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. októbra 2022

Jana Laššáková
predsedníčka senátu